

Wenne rahwa tarb Fatovalus
ja Petsenegi rahwatuim ja
rummal meel.

Wenne rahwast woib ülle ülbes feige ennamist sest árratunda, et nemmad feige asja peál uessinad ja warinad on. Neid woib see párrast feige tö peále panna ja pruki; sepárrast on nemmad igga hádda sees ilma fartmatta, jo fui neil nitsas ká teawad nemmad kohhe mistehha, ja miiis nou tusslep piddada. Juba nenda fulus sanna, ni bos (so árra karda! eposle wiggagi!) tunnistab selgest, et neil nisuggune uessin ja valwas meel on, nemmad leidwad iggal ajal parajat ja heab nou, háddast árra peásta, ehk

mis neile raske on, mis neid seggab, eest árra sáta; seni kui monni mu innimenne hirmo ja ahbastusse párrast ei tea, mis tehha ehk játtu. Wenne rahwa aja rama-tude seeest leitakse ka et sesinnane meel jo wannast wenne rahwa, párrandus ja lotud meel olnud.

Se uessin meel on neid saggedast felge raskeast háddast, mis jo silmadega náhha olli, árra peástnud, ja peale suurt tullo waenlastest tonud: agga sedda terrawat ja uessinat meest eposle kül ial ni hásti ja ni rõömsa wiisiga fatustud, kui sel ajal, kui Petsenegi rahwas Pelsgorodi linna omma sõa wåega finni pannid.

Wenne Suur würst Wladimir olli sel puhs hul omma sõa wåega Tsudi rahwa wasto waljá lánud. Otse sel kórral tullid Petsenegi rahwas linna alla ja pannid tedda ümberringi finut. Linna rahwal, finnipannes misse wasto hopis valmistamatta olles, tullis pea aego tühhi ja pudus feigist asjust kátte,